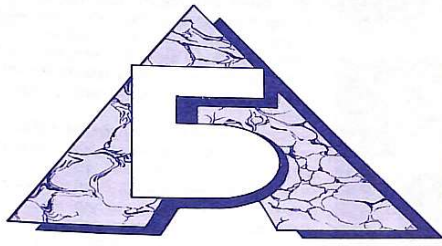

59 років Перемоги у Священній війні!

архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 5-7
(1257-1259)
травень
2004 рік

Газета Київського національного університету будівництва і архітектури

ПОБЕДИТЕЛЯМ

Фото проф. Г. А. Саранчі

*Застывшие на обелисках
Стоят солдаты юных лет,
А я выписываю в списках -
Быть может, здесь лежит мой дед?!!*

*Спасибо, смелые солдаты,
Великой, страшной той войны!
Отдали жизни вы когда-то
За нашу жизнь и честь страны!*

*Без колебаний заслонили
Родные хаты и поля,
И там, где кровью окропили,
Там маками горит земля!*

*И в этих маках — наша память
И в серой каменной плите,
Что, как живой солдат,
Застыла на безымянной высоте.*

*В веках Ваш подвиг не угаснет
И в сердце нашем будет жить!
И в этот день, и в этот праздник,
И все, что выпало любить!*

3 мая 2004 г.
С. СЕМКА

НИЗЬКИЙ УКЛІН УСІМ ФРОНТОВИКАМ ВІД ВДЯЧНИХ НАЩАДКІВ!

Травень 2003 р. Мітинг ветеранів Великої Вітчизняної війни

МОЯ ШКОЛА ЖИТТЯ

Невблаганний плін часу дедалі більше віддаляє сучасників від грізних воєнних часів. Усе частіше йдуть з життя учасники минулої війни, творці її очевидці ратних перемог нашого народу. Минуло вже близько шести десятиліть. Новим поколінням громадян потрібно знати історію Великої Вітчизняної війни — адже їм бути спадкоємцями бойової слави, немирущих традицій старших поколінь.

Пропонуємо читачам думки, переконання щодо війни з перших вуст. Автор їх Віктор Петрович МАКОГОН — наш викладач, доцент кафедри політичних наук, який був дитям війни. Перед початком Вітчизняної йому було 4,5 роки плюс чотири роки війни...

1943-го, Макогон Петро Акимович служив в 766 стрілкового полку 217 стрілкової дивізії 48 армії Білоруського фронту. В грудні 1943 року до нашої хати надійшло 2 похоронки. Батько загинув під Лосевим, в цьому ж році загинув і дядько Михайло Акимович. В цей час у Німеччині знаходилась і тьотя Єфросинія Акимівна. В 1945-му вона повернулася і невдовзі померла.

У нашому хуторі Жаблічська Слобода Городнянського району Чернігівської області було 120 хат. На фронті загинуло 45 чоловік, багато людей, загнаних до Німеччини, після повернення звідти померли. Вони працювали на хімічних заводах, виробництві, що шкодить здоров'ю. Деякі повернулись інвалідами.

Наш маленький хутір визволила Червона Армія у вересні 1943-го. Мені тоді було 5 років, але добре пам'ятаю за якою радістю зустрічало село своїх визволителів. Люди виходили назустріч бійцям, вносили кошки із яблуками, грушами, все, що було, чого не встигли забрати фашисти.

Пам'ятаю ще й друге: з якою злістю знущали фашисти над мешканцями нашого села — забирали худобу, птицю, все, попадало до рук, нещадно били тих, хто хоч трохи чинив опір. Під час

відступу фашистів ми всі ховались в лісі. Коли повернулись додому, то все було пусто, у кого не встигли забрати корову, поросю, то їх просто постріляли в сарах.

Пам'ятаю ще, як в 1943 р. ми із сусідським хлопчиком знайшли партизанські листівки і принесли додому: батьки читали їх з просянними обличчями. Моя сім'я й сусіди ставилися до партизан з великою повагою. Вечері часто партизани приходили в село, громіли організовану фашистами канцелярію, пункт по прийому молока. З розповідей батьків ми дізналися, як в погрібах від покарання ховалися "поліцаї", деяких партизани знищили.

До нашого дому партизани заходили не один раз, розповідали правду про події на фронтах, вселяли впевненість у перемогу. Батьки ділилися з ними про думками, одним словом, чим могли. "Поліцаї" підозрювали нас, називали партійною сім'єю, погрожували, що поставлять до стінок.

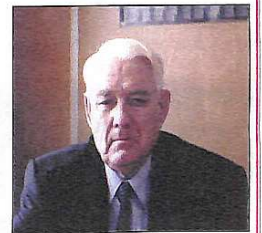
І, зрозуміло, моему поколінню, ніхто не зможе удовбати у свідомість, що не було Вітчизняної війни. Для мене вона, як бачите, була, є і буде Великою Вітчизняною війною".

ПАМ'ЯТАЙТЕ, ЯКОЮ ЦІНОЮ ЗАВОЙОВАНЕ ШАСТЯ

Близько шести десятиліть минуло з часу як скінчилася найстрашніша з війн — Вітчизняна 1941-1945 років. Але пам'ять про війну та її солдатів живе незагойною ранюю в серцях співвітчизників і передається з покоління в покоління.

Все менше залишається серед нас учасників-героїв тих бойових дій, все менше свідків тих кривавих подій.

Недавно пішов від нас і полковник у відставці Олександр Сергійович Тронін. Близько 30 років пропрацював в університеті він, спочатку заступником начальника учбового відділу, а з 1974 по 1999-й начальником підготовчих курсів. Багато років Олександр Сергійович був заступником голови Ради ветеранів університету, брав безпосередню участь у вихованні студентів на кращих традиціях старшого покоління. Ніхто так як він не розповідав про танкові батальйони, полки, бригади, що разом з мотострілковими частинами проривали оборону противника. Тому що Олександр Сергійович — танкіст за освітою. І його виступи перед студентами у Музеї історії КНУБА, на сторінках газе-

ти "Архітектура і будівництво" завжди брали за душу. Тому що О. С. Тронін пройшов дорозами війни з червня 1941 до Великої Перемоги, і про війну знав не з розмов та чуток. Навіть вже з хворими ногами він приходив, щоб провести бесіди із групами студентів в Музеї КНУБА.

Немає його вже серед нас. Трохи менше, ніж 2 місяці до дотягнув ветеран до свята Перемоги. "Пам'ятайте, якою ціною завойоване щастя" — ці слова О. С. Троніна завжди нагадуватимуть нам про нього.

Похований полковник у відставці О. С. Тронін в Росії, в м. Пензі, де знаходяться могили його батьків. Туди він повернувся кілька років тому.

РАДА ВЕТЕРАНІВ КНУБА

"Нині в публіцистиці, та й в історичних працях зникли незаперечні, підтверджені самим життям назви "Велика Вітчизняна війна", "Патріотизм радянського народу", "Героїзм радянських людей". Їх замінено термінами "війна радянського народу з Німеччиною", "Друга світова війна".

Вникає питання: а що захищали наші діди й батьки, ідучи напролом проти танків, дзотів, дотів і ін. Чому навіть фашисти дивувалися героїзму наших солдат. Та тому, що вони захищали, не жалючі життя свого, батьків і матерів, дружин, дітей, свої дома, своє село, місто та ін. Це ж їх Батьківщина, саме з цього вона й складається.

У моїх дідуся й бабусі було 4 дітей: двоє синів і дві дочки — Петро, мій батько, Михайло, мій дядько, Єфросинія та Віра — тьоті. До війни батько працював вчителем у Здрягівській семилітній школі Городнянського району Чернігівської області. Михайло закінчив семирічку і невдовзі, в 1939-му, був призваний до Червоної Армії (в якій частині він служив, не знаю). Батька призвали на початку війни. За відомостями

Кафедра – переможниця

— Кафедру "Основи і фундаменти" очолює доктор технічних наук, професор Ігор Петрович БОЙКО. Саме йому дісталися найкращі описки, щирі слова привітань з перемогою від просвітян.

Кафедра завжди була, є і буде визначальною клітинкою розвитку університетського організму як єдиної системи. Від того, наскільки вона згуртовуватиме колектив викладачів як однодумців, патріотично налаштованих для утвердження українського менталітету, спрямування дослідницького ентузіазму і творчого пошуку з метою виведення національної освіти на передові європейські, а, можливо, і світові рубежі і рівні — від того залежить і майбутнє нашого народу, нашої нації.

Адже у світі цінуються перш за все пріоритетність у постановці та розв'язанні науково-технічних проблем, утвердженні передових методів і новітніх технологій виробництва та тісна спорідненість гуманітарно-гуманістичних і науково-технічних їх аспектів.

Боюсь, що зовнішній, так би мовити, анкетний опис кафедри напевно не вразить кого: типова кафедра сучасного вузу. Працює тут 11 штатних викладачів і декілька сумісників. Як і кожний завідувач кафедрою, Ігор Петрович дає про збалансованість складу викладачів і наукових співробітників кафедри як за рівнем фахової підготовки (є 5 професорів і стільки ж асистентів), так і за віком. Особливою гордістю завідувача кафедри виступає переобладнання і оновлення матеріальної бази кафедри — сучасні комп'ютери, монітори і т. п. Якщо по-філософськи глянути на суть нашої сучасної освіти, то комп'ютеризація складає справжню її серцевину, оскільки саме вона спроможна радикально підняти освіту на якісно новий рівень. В свій час у 30-ті роки минулого століття видатний вчений-генетик світового рівня Микола Іванович Вавілов радив співробітникам Всесоюзного інституту рослинництва, який він очолював, "стояти на глобусі", тобто читати світову літературу, знати найпоширеніші іноземні мови. Тому-то і професор Бойко особливу увагу приділяє проблемі комп'ютеризації сучасного учбового процесу як найголовнішої умови фахової підготовки студентів.

Впадає в вічі домінування на кафедрі державної мови як викладової, так і розмовної. На жаль, сьогодні все ще доводиться захищати і утверджувати українську мову в учбовому процесі в університеті. На кафедрі ж основи і фундаменти вже понад 10 років жоден викладач не проводить заняття російською мовою. Сам завідувач на архітектурному факультеті іноземним студентам читає лекції українською мовою. Приємно відзначити також, що вся методична література на кафедрі видана українською мовою. Викладачі зрозуміють, як важко підготувати методичну розробку чи рекомендації, коли переважає кількість фахової літератури видана російською мовою. Треба відзначити і методичний посібник, підготовлений

БАСТІОН НАУКИ, РОБОТИ, НАВЧАННЯ

У Київському національному університеті будівництва і архітектури осередок "Просвіта" працює вже 14 років. Функціонує і "Молода Просвіта". У діяльності просвітян чільне місце посідають питання підготовки та проведення Шевченківських свят, творчих вечорів, присвячених розвитку української мови, регулярного висвітлення важливих дат нашої історії і культури, конкурсів на кращого викладача і кращу кафедру тощо.

У минулому, 2003 році, започаткована нова форма конкурсу — між кафедрами. Це форма значно активізувала ідеї патріотичного виховання, конкретизувала шляхи і методи впливу "Просвіти" на форми учбового, науково-дослідницького і виховного процесів у сучасній вищій школі. Конкурс пробуджує призабуті традиції, оновлює і загострює патріотичні думки і почуття, формує духовні основи згуртованості і єдності інтересів та вродобань.

Першою переможницею конкурсу серед кафедр стала кафедра "Основи і фундаменти". Про це подію в університетському житті розповідає читачам "А+Б" ст. викладач кафедри українознавства Микола Васильович ГУБАЙ.

Колектив кафедри основ і фундаментів

професором С. Й. Цимбалом, який вийшов у світ з грифом Міністерства освіти і науки.

Значним внеском у складову перемоги кафедри у конкурсі стало відновлення видання українською мовою Міжвідомчого науково-технічного збірника "Основи і фундаменти". Так, з 1999 року вже вийшло у світ три збірники — № 25, 26, 27 під редакцією докторів технічних наук, професорів І. П. БОЙКА. Нині завершується підготовка чергового збірника за 2003 рік № 28.

Хотілося б наголосити, що цей Міжвідомчий науково-технічний збірник, що видає кафедра, визначений ВАК України як наукове фахове видання нашої держави, в якому можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здо-

буття ступенів доктора і кандидата технічних наук. Професор Бойко наголошує на значному творчому внеску у видання збірника ветерани кафедри: професора Галини Петрівни Степаненко, доцентів Едуарда Юрійовича Петренка, Марії Опанасівни Глотовой.

Кафедра основ і фундаментів є провідною науковою установою в Україні. Про це свідчать творча наукова робота професорів Миколи Василовича Корнієнка, Олександра Сергійовича Сахарова, Олександра Миколайовича Трофимчука, Сергія Йосиповича Цимбала, науковців-радіофізиків Володимира Івановича Поліщука, Бориса Федоровича Захарчука (до речі, батька 12-ти дітей). Майбутнім кафедри, які вже показали свої здібності і успіхи в науці, є аспіранти

кафедри Ольга Арешкович, Ірина Чомкалова, Володимир Сахаров, Віталій Ключка, магістр Віктор Носенко та ін., які були переможцями Всеукраїнських конкурсів з спеціальності ПЦБ. Вони прийшли на кафедру ще студентами, тепер вдосконалюють свою освіту, реалізують себе, додаючи здобутків колективу рідної кафедри.

Творчо наснажує і організовує роботу колективу кафедри її завідувач доктор технічних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки Ігор Петрович БОЙКО. Саме завдяки його ідеям і розрахункам, достовірним науково-обґрунтованим і виваженим рекомендаціям зростає авторитет кафедри, університету в цілому. Немає більш почесної і відповідальної ланки у будівельному процесі, ніж розрахунок, знання взаємодії основ і фундаментів і наземних частин будівель. Вченим розроблена наукова концепція пального фундаменту, впроваджуються комп'ютерні технології проектування.

Особливо затребованими стали наукові розробки кафедри у зв'язку із прийняттям у нашій незалежній державі програми відтворення і реставрації пам'яток історії, архітектури і культури України.

Отож до проблем розвитку сучасного будівництва додалися складні наукові та інженерні задачі обстеження сучасного стану ґрунтів основи та матеріалів фундаментів і наземних конструкцій храмів, історичних і культурних пам'яток тощо.

Професор І. П. Бойко брав активну наукову участь у відтворенні Михайлівського Золотоверхого монастиря і Успенського собору Києво-Печерської Лаври, багатьох інших церков та храмів. Це дозволяє характеризувати його діяльність як реставратора і творця наших матеріальних і духовних фундаментів.

Вчений-будівничий подлився своєю мрією, планами і намірами розробити безкоштовно розрахунки основ і фундаменту церкви Тараса у Каневі з урахуванням всіх геотехнічних вимог. Це свідчить і про його обсягів академічних збереження та розвитку наших духовних святинь, його меценатську діяльність. Не можна не порадити мудрим і пророчим словам професора-будівничого, висловленим після відбудови Свято-Успенського собору в Києво-Печерській Лаврі: "Успенський залишиться нащадком... Треба, щоб в світі відчували нашу давню українську культуру! Вона має право на існування, так як давньогрецька, давньоєгипетська, залишки того, що залишилося від культури Вавилону...". Але діяльність вченого спрямована понадусе усьогодні і у майбутнє. Основне своє завдання він вбачає у тому, щоб споруджені під його науковим керівництвом висотні будинки 31-поверхові, а згодом і 36-поверхові, що споруджуються зараз по вул. Петра Григоренка, мали надійні міцні фундаменти і могли простояти віки. І є щось глибоко символічне і знакове у тому, що на вулиці, яка несе ім'я славного сина України і борця за її свободу, демократичний розвиток Петра Григоренка, закладає фундаменти висотних будинків як свідчення нашої наукової спроможності і громадської зрілості інший її вірний син — будівничий з великої літери Ігор БОЙКО!

Многая Вам літа, дорога ГАЛИНО ПЕТРІВНО!

Її життя може слугувати взірцем для студентської молоді нашого КНУБА. Розповімо про неї трохи докладніше, щоб молодь відчувала як треба самовіддано працювати, щоб досягти успіхів у житті.

Г. П. СТЕПАНЕНКО — професор кафедри основ і фунда-

тив будівельного факультету, закінчила КІБІ з спеціальності ПЦБ у 1958 році і з цього часу розпочала свій трудовий шлях. Працювала у будівельних організаціях майстром і виконробом. Згодом вирішила ступити на науковий шлях, прийшовши до аспірантури КІБІ.

У 1965 році успішно захистила кандидатську дисертацію, працювала спочатку асистентом, потім доцентом, нарешті професором кафедри основ і фундаментів. Навчала і виховувала не одне покоління майбутніх будівельників.

Галина Петрівна завжди була шанованою колегами людиною, тому протягом 3-х десятиліть її обирали в профком університету, де вона очолювала комісію з соціального страхування, виконувала обов'язки секретаря Ради університету з побуту студентів, працювала куратором в студентських групах.

Професор Степаненко любить свою працю педагога і вихователя, займається наукою, є автором 67 наукових і методичних праць і співавтором монографій. Нині вона — член Ради ветеранів університету.

ГРОМАДСЬКІСТЬ університету і кафедри бажаче пані професору Степаненко здоров'я, оптимізму, нових звершень та щастя!

ГУМАНІТАРНІ ПИТАННЯ НА ТЕХНІЧНІЙ КАФЕДРІ

Кафедра основ і фундаментів — № 2 — оцінка дослідника В. Гололово (Віктора Чумаченка). Він пише: "Що дає нова книга кубанському досліднику? Перш за все нову інформацію про діячів української культури Кубані, котрі в історії краю обчислюються десятками, а то і сотнями. Зокрема, В. Ешеля працював ісеєвдним репресованого літературознавця 20-х рр. В. В. Дроздовського (1900 — 1938), що відновив давню кубанську тематику в наукових дослідженнях і виданнях Ленінградського товариства дослідників української історії, літератури і мови". На адресу автора надходили відгуки із Австралії, Німеччини, з Італійської наукової академії США, із бібліотеки ім. С. Петлюри у Франції і ін.

По-перше, це видання праці автора до словника українських псевдонімів", К., 1999, 116 с. У ньому подано збірник автором додаткові матеріали до вже надрукованих раніше словників псевдонімів та криптоім'я. З історії відомо, що автори псевдонімів змушені були емігрувати або перебувати в Україні під заборобою. Отже, В. Ешеля, співробітник технічної кафедри, за підтримки своєї кафедри та завідувача д.т.н. І. П. Бойка підготував книгу-довідник про маловідомих фахівців, що стосуються як видатних, так і малознаних письменників, журналістів і ін.

Праця В. Ешеля була високо оцінена громадськістю, фахівцями. Так, у журналі "Слово і час", № 10 за 2001 р. відгук Р. Жданової, у російському журналі "Кубань: проблеми культури і інформатизації", 2001,

Чисто риторичним видається питання щодо можливості і здатності колективу кафедри одночасно виривувати і науково-технічні і чисто гуманітарні проблеми. Реальні успіхи свідчать про це.

КОЛИ НА ПМП ЛЮДИ З НІМЕЧЧИНИ ДО КИЄВА ЇХАЛИ

З цього номера наша газета відновлює одну із найцікавіших своїх рубрик. В ній ми постарасмося, щоб студенти, які навчаються в Києві, могли оцінити красу і велич нашого міста, могли подивитися на місто очима попередніх поколінь, трохи відкрити щасливу чи лиху долю старих вулиць і площ, а також тих, хто ходив по них ще задовго до нашого народження; вклонитися їх праху на погостах київських кладовищ...

Першими ми пропонуємо Вам фрагменти з матеріалу київського історика і колекціонера Станіслава ЦАПКА про життя київських німців.

В бувшій німецькій слободі на Банковій тепер знаходиться Адміністрація Президента України

... Вулиці Німецька, Німецько-Бухтівська, далі Німецька слобода були колись в нашому місті. І, зрозуміло, німці, які їх заселяли. Київ завжди був багатонаціональним містом. "Діти різних народів", їх культури і мови, співіснуючи поруч протягом століть створили той неповторний колорит, без якого вже важко уявити собі сучасний Київ. Кожна національна община внесла свою, лише їй властиву, фарбу в палітру дерев'яного міста.

Декан медичного факультету винайшов найзручнішу колодку для взуття

Сьогодні вже важко уявити, що у другій половині XIX століття кияни віддавали перевагу чоботам місцевого виробництва над імпортованими. "Виною" тому була особлива колодка для пошиття взуття, яку винайшов на дозвіллі декан медичного факультету Київського університету Федір ЕРГАРДТ. Свого часу, перш ніж стати дипломованим лікарем, він закінчив фізико-математичний факультет і пристрась до винахідництва зберіг на все життя. Колодка для взуття, яку придумав Федір Федорович, виявилась настільки вдалою, що київські швеці вивішували біля входу в свої майстерні спеціальну табличку: "Колодки за системою професора Ергардта". Щоправда, колеги

декана вважали це несолідним і радилі йому заборонити ці написи, однак винахідник дотримувався іншої думки і пишався тим, що його дітище є корисним для людей.

Меринговський сад. На цьому місці тепер фонтан на площі Івана Франка

Улюбленим місцем відпочинку киян був Меринговський сад, який розташувався в великій садибі відомого театру ім. І. Франка до Хрещатика. Це було приватне володіння професора Федора МЕРИНГА, який керував терапевтичною клінікою університету протягом 21 року. Відомий в місті лікар, він, за словами прем'єр-міністра імперії Сергія Вітте, "користувався загальною повагою не лише в Києві, але й в усьому Південно-Західному краї. В Києві ж, можна сказати, його знав кожний собака". Мерингу ж і до голови не могло впасти обнести свій сад парканом і відлучувати там на самоті. Навпаки, він зробив його загальнодоступним (і, зрозуміло, безплатним). Отже, юних киян їх няньки та гувернантки водили на прогулянки до Меринговського саду. А вулицю Заньковецьку, що є паралельною Хрещатику, старі кияни ще не так давно називали виключно "подорожньому" — Меринговською.

Старший брат професора Федора Меринга Август Меринг був персональним лікарем Київського генерал-губернатора Дмитра БІБІКОВА (його ім'я "Бібіков-

ський" носив, до речі, Київський бульвар Т. Шевченка — від ред.).

Першу в історії Київського університету дисертацію на медичну тему захистив Олександр ВАЛЬБЕР. Анатомічний театр, побудований за його ініціативою і під його керівництвом, вважався кращим в Європі (тепер в цьому будинку Музей медицини на вул. Б. Хмельницького, 37).

Взагалі, серед медичної професури переважали вчені з німецькими прізвищами. Багато з них, уродженці Німеччини або країн Балтії, закінчували провідні зарубіжні університети, а потім приїжджали до Києва і осідали тут назавсім. Тільки уявіть: із Німеччини їхали до нас на ПМП, а не навпаки!

Одна ініціативна людина — і місто процвітає

Основоположником Київської школи математики був академік Дмитро ГРАВЕ, а засновником Київської школи у російській економічній науці — Микола БУНГЕ, видатний фінансист, професор університету, який тричі був обраний ректором. Саме завдяки ініціативі Миколи Христіановича були засновані Київська біржа і Київське кредитне товариство. Останнє видавало під невеликий процент позику для побудови будинків, що стимулювало справжній будівельний бум, який перетворив Київ початку XX ст., за твердження очевидців, в одне з найкращих міст Європи. Проводяючи Бунге до Петербурга, де йому належало очолити Міністерство фінансів, а потім й Кабінет міністрів, Миська дума обрала його почесним громадянином Києва, а університет — почесним професором.

Вже після смерті економіста його учні і послідовники заступали в пам'ять про нього Початкове училище ім. М. Бунге, в якому навчалось близько 100 дітей. Цей 2-поверховий будинок на розі вулиць Липської і П. Орлика зберігся і понині — тут розміщується Штаб цивільної оборони України.

Рід Бунге надав нашому місту ще одну важливу послугу: прагд Микола Христіанович у 1728 р. відкрив першу в Києві загальнодоступну аптеку (нині — вул. Притисько-Микільська, 7). До цього "фармація" існувала лише при військовому госпіталі — вона обслуговувала виключно військових. "Німецька" ж аптека була приватною, і відпускала ліки всім, хто того потребував.

У Києва був німець — мер. І не один

Ще одним ректором Київського університету був професор права Микола РЕННЕНКАМПФ, що став потім мером міста. Підручники з юриспруденції, написані ним, користувалися великою популярністю й неодноразово перевидавалися. В 1876 р. італійський король Віктор Еммануїл нагородив Миколу Карловича Командорським орденом Св. Мауріція і Лазаря.

Мером Києва був і статський радник Густав ЕЙСМАН. На першому поверсі його будинку на Хрещатику розміщувався магазин відомого книголюбця Степана Лєтова, а флігель своєї садиби градоначальник надав для потреб німецької церковно-приходської школи.

Сім'я баронів ШТЕЙНГЕЛІВ пожертвувала 50 тис. рублів на утримання 10 безплатних косяк акушерської клініки на нинішньому бульварі Т. Шевченка. В результаті на 2-му поверсі відкрився "Відділення барона Рудольфа Васильовича Штейнгель і баронеси Марії Федорівни Штейнгель". Шанованою в місті людиною був і їх син Федір Рудольфович Штейнгель — саме за нього віддали голос кияни на виборах в Миську думу в квітні 1906 р.

Епоха домашнього виноробства

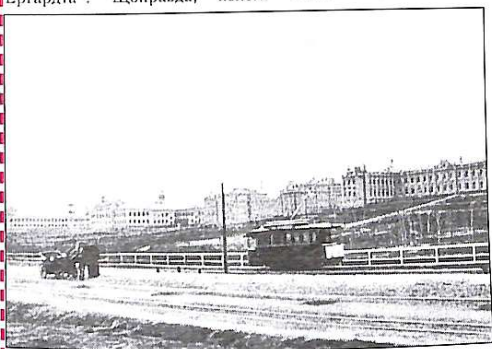
Полунічну революцію в Києві влаштував Карл МЕЙЕР. Власне, збирати полуницю городяни вчили їй до нього. Але Мейер першим

розпочав розводити культурні сорти цієї ягоди в своєму садівництві на Сирці. "Полуниця, суниця велетенська" — так рекламував він свій товар, і це не було перебільшенням. Паростки нових сортів полуниця, виведені Карлом Густавовичем, користувалися великим попитом у городян; і це призвело до того, що до кінця XIX століття Київ перетворився в одного з найкрупніших експортерів полуниця.

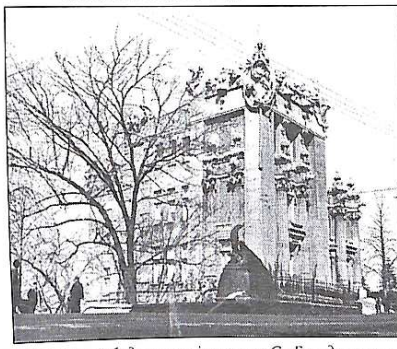
Достатньо глянути на імена відомих київських садівників, щоб переконатися в тому, що ця галузь була "німецькою". Карл СТРАУСС на Кловському узвозі, Карл ХРИСТІАНІ в Байковому гаю, Густав ВАССЕР в районі нинішнього стадіону "Динамо", Вільгельм-Готліб КРИСТЕР на Пріорці. До речі, прізвище останнього заснувала топонім — "Кристерова гірка". Націоналізоване більшовиками садівництво В. Кристера перетворилося в радгосп "Троянда", що довгі роки постачав киянам чудові троянди.

А "Траутфеттерова" гірка пов'язана з ім'ям чудового ботаніка, одного із засновників і багатолітнього директора Ботанічного саду на бульварі Т. Шевченка Рудольфа ТРАУТФЕТТЕРА, пізніше ректора Київського університету. "Траутфеттерова гірка" — це велика насапна гора над каштановою алеєю у ботсаду. Тут в 1845 р. Рудольф Ернестович розпочав розводити виногради. Після багатьох років культивування 15 сортів винограду адаптувалися до місцевих кліматичних умов. Виноградна лоза почала розповсюджуватися по київських і приміських садибах. З того часу і веде в Києві відлік своєї епохи виноробства (не плутати із самогонуваннями!)

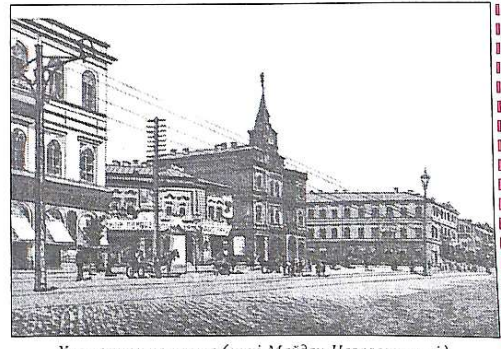
Ми розповіли про київських німців дуже коротко. Але й з цього видно, що їх присутність як би еропейзувала Київ, зробила його більш затинним, красивішим, "західним".

Таким був університет КПІ і його молодий парк 100 років тому

Приватний будинок архітектора С. Городецького, що на території бувшої німецької слободи

Хрещатикська площа (нині Майдан Незалежності) 120 років тому.

18 ОЗНАК ВИХОВАНІСТІ

1. Вихованій студент починає писати шпаргалки за місяць до екзамену, а не в останню ніч перед ним.
2. Під час тесту, контрольної вихованій студент спочатку виконує завдання сусіда по парті, а тоді вже своє.
3. Вихованій студент завжди списує з вивуцатим виразом обличчя, а після кожної чесно заробленої "двійки" вдає, що готовий застрелитися від жалю.
4. Вихованій студент ніколи не сідає у громадському транспорті на місце водія.
5. Заснувши на лекції, вихованій студент хрюпить тихіше від голосу викладача.
6. Вихованій студент ніколи не говорить ані викладачам, ані однокурсникам абсолютно все, що він про них думає. Просто ризик бути в першому випадку відрахованим із навчального закладу, а в другому — опинитися в найближчому травмункті його не надто привабливо.
7. Коли вихованій студент дуже голодний, він не гризе свою авторучку. Адже є авторучка товариша, яку можна в нього попросити.
8. Вихованій студент купує мобілку через життєву необхідність: щоб не записуватися на пари, іспити й дати зрозуміти викладачам, що вчений ступінь — це ще не крутість.
9. Вихованій студент ніколи не вистрибуватиме з вікна трамвая, намагаючись втекти від контролерів.
10. Приїхавши додому, вихованій студент не буде заважати батькам трудитися по господарству в поті чола, а навпаки — підтримуватиме їх морально.
11. Вихованій студент ніколи з однокурсниками так не вітається: "Hello, придурки!"
12. Вихованій студент під час телефонної розмови з астматиком ніколи не курить.
13. Вихованій студент завжди допоможе особам похилого віку перейти дорогу на червоне світло.
14. Заїхавши в гості, вихованій студент:
 - а) ніколи не копатиме під столом котів чи собак, адже вони можуть виявитися дьтими господарів;
 - б) вже на початку застїля вилує, в якому саме салаті опиниться, коли гостина буде завершуватися.
15. Під час студентських п'яток вихованій студент ніколи не пловатиме під стїи, розуміючи, що там може лежати його товариш.
16. Вихованій студент ніколи не викидатиме "бічки" на тротуар. Як правило, він їх "скидає" однокурсникам.
17. Мешкаючи в гуртожитку, вихованій студент:
 - а) завжди активно допомагає сусідам по кімнаті з'їсти продукти, привезені з дому (іноді і без їхньої згоди);
 - б) не дозволяє нікому витрачати дорогі гроші на сон — тут в дію йдуть потужні звуки релу, року, хіп-хопу тощо;
 - в) усіх звеселєє жартами на зразок: "Ура, гарячу воду дали!"
18. І найголовніше: вихованій студент завжди уважно читає кожен випуск "А+Б", болячись пропустити матеріали з геніальними творіннями своїх однолітків (як оце мое).

К. ГРЕЧИН, студюор

З ДНЕМ СВОБОДИ ПРЕСИ

вітає Вас, дорогі читачі, Ваша "А+Б". 3-го травня наша країна вшановує велику армію журналістів, робочих та студентських кореспондентів, викладачів та співробітників КНУБА, які беруть активну участь у випусках газети університету.

Робота

Студентам!

Менеджер мобільного зв'язку
Заробітна плата від 130 \$
Часткова зайнятість!
Фірма навчає роботи з клієнтами
Звертатися за телефоном до Олега
8-050-758-64-27

Ювілеї

ВІЙСЬКОВІЙ КАФЕДРІ – 60

З цієї нагоди вийшов наказ ректора університету, професора А. М. ТУГАЯ з привітанням колективу з ювілеєм та побажанням успіхів в організації військової підготовки студентів університету, науково-дослідній і виховній діяльності

Військова кафедра при Київському інженерно-будівельному інституті створена в квітні 1944 року. За роки існування військової кафедри майже 15 тисяч випускників одержали спеціальність – офіцера інженерних військ. Більш як для 400 із них вона стала основною. З честю і гідністю служили і служать випускники університету у Збройних Силах незалежної України і по всій території колишнього Радянського Союзу.

З 1996 року Постановою Кабінету Міністрів України № 248 військова кафедра почала готувати офіцерів запасу-спеціалістів з питань Цивільної оборони. За цей час створена якісно нова навчально-матеріальна база, проведена значна робота по оснащенню учбових аудиторій, розроблена навчально-методична література. Важливою складовою діяльністю кафедри є військово-патріотична робота із студентами університету.

З 1996 року підготовлено понад 1500 офіцерів запасу-спеціалістів з питань ЦО. Випускники військової кафедри капітани Сергійко С.С., Багрий А.В., Проботюк О.Д., Шпаківський Л.Т. гідно проходять службу у структурних

підрозділах МНС України, багато випускників працюють в організаціях місцевої влади, інших місцевостях та відомствах.

За проявлену ініціативу і старанність в ході проведення військової підготовки зі студентами університету та з нагоди 60-ти річчя кафедри ректор оголосив подяку: полковнику **ГЕРМАНУ Михайлу Володимировичу** – начальнику кафедри; полковнику **МАЛИШУ Ігорю Павловичу** – заступнику начальника кафедри, начальнику учбової частини; полковнику **ПЕТРОВУ Олександр Петровичу** – заступнику начальника ка-

федри; підполковнику **ПІСКОВОМУ Анатолію Петровичу** – начальнику ПМГ; полковнику **ЛИСИЦІ Юрію Феодосійовичу** – начальнику ПМГ; полковнику **ЗАГАМУЛО Олегу Павловичу** – начальнику ПМГ; викладачу **ДЗЮБЕНКУ Володимир Григоровичу**; викладачу **РОМАНЮКУ Олександр Анатолійовичу**; викладачу **ПЕТРОВУ Євгенію Борисовичу**; викладачу **ГОРБИНСЬКОМУ Віктору Дмитровичу**; викладачу **БЕРЕСТУ Анатолію Івановичу**; викладачу **ДАЦЬКОВУ Степану Тодоровичу**.

Інф. газети

Офіцери кафедри під час навчального збору студентів КНУБА, 2003 рік

З ВЕЛИКИМ ІНТЕРЕСОМ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

В нашому університеті вперше була проведена Олімпіада з психології. Базовим при цьому став факультет автоматизації і інформаційних технологій, а кафедра-організатор – Основ професійного навчання. Активну участь у олімпіаді взяли 12 студентів груп ПН-11 та ПН-12.

Предметом осмислення учасниками вузівського туру стали теми емоційної та пізнавальної основи психічного життя індивідуума й психології людських дій як вияву внутрішнього життя людини, а також теми особистості – найвищого злету в осягненні вершин людського духовного світу.

Переважає більшість учасників поставилися до обраних завдань з великим інтересом та відповідальністю і вони справили приємне враження на членів журі, учасників олімпіади та зацікавлених спостерігачів.

Ось якими стали результати олімпіади. І місце отримала **Наталія КОСТРОВСЬКА**, II місце – **Антоніна БАРАБАШ**, III місце – **Ольга ЛУХТАЙ**. Хочеться відзначити і роботи **Ірини Сидоренко**, **Віри Ярмачкової**, **Антоніни Кисіль**, **Миколи Бабика**.

П. ОКСЮКОВСЬКИЙ, ст. викладач кафедри основ професійного навчання.

Тоня Барабаш виступила із темою "Мислення та мова в житті людини"

Першкурсники ПН-11 та ПН-12 на олімпіаді з психології

П. ОКСЮКОВСЬКИЙ

ЯК ПОПОВНИТИ ЛАВИ АРМІЇ УКРАЇНИ

Моя думка

В Конституції України, в розділі "Права, свободи та обов'язки людини і громадянина" є стаття 65, де сказано, що "Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону". Але не секрет, що в нас час армія для більшості хлопців не є актуальною. Тому вже нікого не дивує, що "закосивший" від армії здоровенний парубок пишається собою більше ніж той, який віддано відслужив встановлений строк: мовляв, ти – лох, не зміг "відмазатися", а ось я... Проте справа не в тому, збирається хтось на нас нападати чи ні. Слухаючи розповіді старших людей, розумію, що для них армійські будні на зразок загартування молоді людини, вони робили з "маминоного хлопчика" справжнього мужичка, спроможного знайти вихід у будь-якій життєвій ситуації. Нездарма є вираз: солдатська кмітливість. Як каже батько, в армії вони не тільки освоїли техніку, навчилися стрибати з парашутом, але й майстерно навчилися володіти голкою, ремонтувати кирзачі, не маючи при цьому сапожного інструменту. А що стосується рідких свят, вихідних та звільнень, то саме вони допомагали "на громадянці" цінити навіть незначні радощі буття.

Що стосується сьогодення то, напевно, важко знайти хлопця, який з радістю відслужив би відведений термін. Тому й зникають свої повістки, а потім переходять від чергового візиту дільничного інспектора з працівником військомату. Але чи можна їх звинувачувати? В одній з телевізійних програм було сказано, що в Україні є дві армії – маленька, але бездат-

(слід розуміти підрозділи особливого призначення) та велика, проте безпорадна (я гадаю, розумієте). Як сказав мені один знайомий, зараз після армії повертаються або наркоманом чи у крашному випадку – калікою. Кожен з вас чує, що на такому-то полігоні пройшли військові навчання разом з військовими такої-то країни, і по телебаченню показують радісні обличчя наших солдатів на свіжо пофарбованій радянській техніці та інземних на сучасних бойових машинах. Але ж це все примара. Проходячи повз військові частини, нерідко можна побачити солдата з вінком чи мітлою в руках. Напевно, зараз це єдині "військові навчання" для решти та більшості. Тому, щоб молоде покоління з радістю поповнювало лави армії України, потрібно Міністерству забезпечити належні умови для проходження строкової служби.

А. БЕНИЦЬКИЙ, студент, (ПЦБ-36)

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ ТА УЧАСНИКІВ ОЛІМПІАДИ З НАВЧАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН ТА СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Диплом

ФАКУЛЬТЕТ АВТОМАТИЗАЦІЇ І ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

ЗАЄЦЬ Юрій Миколайович – з дисципліни "Деталі машин", група БМО-32
КОСТРОВСЬКА Наталія Олександрівна – з психології, група ПН-12
ПАЗЮК Георгій Іванович – з електроніки, група АТП-32
ЩЕРБИНА Сергій Миколайович – з програмування, група АТП-21
ЯКОВЕНКО Кирил Валерійович – з математики, група ІУСТ-31
МІНАЄВА Юлія Іванівна – з основ програмування і алгоритмічних мов, група ІУСТ-12
ХАЛІМОНЧИК Олег Васильович – з дисципліни "Взаємозамінність, стандартизація та технічні вимірювання", група БМО-32
ЦИБЕНКО Ярослав Сергійович – з інформатики, група БМО-12
ВАЦКЕЛЬ Володимир Юрійович – з дисципліни "САПР та комп'ютерне моделювання", група ІТЕП-41
МАЙБОРОДА Сергій Володимирович – спеціальності "Підйомно-транспортні, будівельні, дорожні, меліоративні машини і обладнання", група БМО-42

В. СМІРНОВ, декан факультету АІТ

ОЛІМПІАДА З ГІДРАВЛІКИ

Наприкінці березня в КНУБА було проведено 15-ту Всеукраїнську олімпіаду з гідравліки. Організований конкурс був науково-методичною комісією з водних ресурсів Міністерства освіти і науки України. Всього взяли участь у конкурсі 17 команд та 42 учасники.

Перше місце посів студент 4 курсу Донбаської державної академії будівництва і архітектури. Студенти КНУБА виборили: II місце – **Сергій ПРИЩЕНКО**, III місце – **Олександр СЛІПЧЕНКО**, IV місце – **Олексій КОНЧАКІВСЬКИЙ**, V місце – **Андрій ЧМІХАЛ**, VI місце – **Олександр ДМИТРЕНКО**. У командному залушка команда посіла 4 місце.

Ю. Константинов, голова оргкомітету, заст. Голови науково-методичної комісії Міністерства України, професор.

ПЕРЕМОЖЦІ ОЛІМПІАДИ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ:

- I місце – **О. Тополь** (МО-13)
- II місце – **О. Корондєвич** (ЕК-12)
- І. Крижанівська** (ЕК-11)
- III місце – **В. Мариненко** (ІУСТ-11)
- Т. Пиливець** (ЕК-12)
- О. Максимова** (ЕК-11)

Журі відзначило ще 12 робіт студентів. Це:

- І. Афошина** (підг. від.)
- А. Білоус** (арх. ф.)
- Є. Верченко** (МГБ-13)
- В. Герасько** (ЗІК-21)
- В. Глитель** (ЕК-11)
- О. Глущенко** (МБГ-14)
- Т. Денисова** (підг. від.)
- А. Кавалерова** (арх. ф.)
- Д. Лупейко** (МБГ-12)
- П. Писаренко** (МБГ-12)
- О. Тетюшев** (ЕК-11)
- М. Чвирук** (ЗІК-21)

Студентське життя в Елладі

ГРЕЦІЯ, як то кажуть, країна, де все є. Цікаво, як живуть, навчаються, проводять дозвілля тамтешні студенти? Ми попросили відповісти на деякі питання студента Салонікійського університету ім. Арістотеля Євгена КИСЕЛЬОВА.

– Євгене, розкажіть, як ви опинились в Греції?

В Грецію я потрапив за програмою по обміну студентами між нашими державами. Я написав декілька робіт, рефератів в грецькому консульстві і пройшов конкурс зі згодою подальшого навчання в Салоніках. І відразу довелось зіткнутися з низкою проблем, зокрема з житлом.

– І як ви їх вирішили?

Справа в тому, що гуртожиток (який, між нами кажучи, мало чим відрізняється від українського аналогу) надається тільки пільговим студентам, тобто тим, в яких неповна сім'я або незабезпечена (або якщо ти з іншого міста). Іноземцям отримати кімнату в гуртожитку дуже складно, треба зібрати дуже багато потрібних довідок, але не факт, що бажання буде виконано. Прийшлося знімати квартиру. Але все тут дуже дорого, довелось економити на житті, яке є розкішшю. Мінімум квартири коштує 100 євро за місяць, а додайте до цього ще рахунки за воду – 20 євро (причому є тільки холодна вода, а щоб отримати гарячу, необхідно підігріти спеціальним пристроєм і її використання дуже пильно контролюється мешканцями, бо нікому не хочеться платити зі своєї кишені), електроенергію – 150 євро на місяць та харчування (в гуртожитку воно двічі на день й безкоштовно, аналогів нашим кухням немає).

– Нашим студентам було б цікаво дізнатись про архітектуру міста Салоніки

Архітектура дуже вражає (так як і більшість грецьких міст). Але Греція є сейсмічною країною і в місті непобацано високі будівлі, тільки в центрі 5–7 поверхівки – це вже місцеві хмарочоси. В основному будівлі мають не більше трьох поверхів, стіни в них такі тонкі, що чути як розмовляють сусіди з іншого поверху.

– А як проходить учебно-виховний процес?

Система освіти дуже відрізняється від пострадянської. На відміну від України ніяких семінарських занять немає. Є лекції, ходити на які не обов'язково. Єдине, що вимагається – складати іспити. В Греції має

Надбережжя Егейського моря в Салоніках

місце "10"-бальна система оцінювання. Щоб здати іспит, необхідно отримати "5". Але "5" отримати набагато складніше ніж "3" по п'ятибальній системі, потрібно виконати більшу половину завдань. Ухил йде не на кількість, а на якість. "Вода" не проходить навіть на "5" (по десятибальній системі). "Шпорні" не проходять – дуже суворий контроль. За борги не відраховують, ти можеш здавати іспит хоч 2 роки, хоч 3, і навчатись можна хоч 20 років, аби всі іспити склав. Важко, взаємної виручки немає, але "русичі" підтримують один одного. Парі протягом дня розташовуються ненормовано, перша пара може розпочатись о 8-00, остання о 20-00. У вільний час між парами студенти можуть відвідати бібліотеку, комп'ютерні класи – учбовою базою університету на вищому рівні, який, до речі, числиться третім в Європі. По закінченні університету видається євродиплом. Диплом – вагома причина для отримання європейського громадянства.

– Якого розміру стипендія у студентів та зарплата викладачів?

Стипендія складає 400 євро, але керівництвом університету запроваджено багато програм, за якими можна отримати ще інші грошові заохочення. Наприклад, якщо ти здаєш дуже добре сесію, то отримувеш одноразове грошове заохочення в розмірі 1000 євро. Зарплата ж

Євген Кісельов після заняття

викладачів залежить від їхньої кваліфікації і звання і коливається в межах 1000–5000 євро. Про хабарі мова навіть не йде.

– Як ви відпочиваєте?

Навчання займає багато часу, тому по-справжньому відпочити можна тільки в суботу. Греція славиться своїми місцями відпочинку, в ній безліч недорогих студентських кафе, модні дискотеки. Салоніки дуже мальовниче місто з виходом до Егейського моря, чудовою набережною та краєвидами. Іноземні студенти, як правило, відпочивають зі своїми.

– Щоб ви хотіли побажати своїм одноліткам, студентам з КНУБіА?

Звичайно, перемог в особистому житті, успіхів у навчанні та творчої наснаги.

Матеріал підготував
Гор ГУДИМ, ПЦБ-36

У фокусі: тату і пірсинг

Тіло західної людини, особливо молодой, стає "дикунським". Традиції Півдня і Сходу, що поширилися на Захід, переймає й українська молодь. На жаль, чи на віху? Сьогодні говоримо про татування і пірсинг мовою фактів та суб'єктивних роздумів автора матеріалу, студентки 3-го курсу КНУБА Наталі Баран. Читайте, думайте і робіть висновки! Своїми міркуваннями можете поділитися з редакцією. Чекаємо на ваші відгуки

Дизайн власного тіла.

Навіщо?

Нанесення шрамів, проколювання і розписи власного тіла фарбами – виклик нормам суспільства? І не лише це запитання постає перед культурологами. У світі спостерігається звична боротьба окремих культур за домінування, а останнім часом і дивне їх змішування: африканці висвітлюють шкіру та знебарвлюють волосся, азіяки роблять пластичні операції, щоб уподібнитися Барбі, натомість жителі Заходу прикрашають свої пупці кільцями, руки – тату, груди акриловими пейзажними орнаментами. Те, що раніше вважалося символом занепаду й викликало осуд, тепер сприймається як нормальне явище.

Більшість тих, хто прагне видозмінити власне тіло, – молоді особи, студентство у віці 17–22 років, що прагнуть самоствердження й визнання. Шокувати оточення знаннями стало неможливо.

У своїх вчинках керуємося загальними чи власними поривами. Бути неподібними на інших – це дуже просто й водночас складно. Адже оригінальність швидко втрачається: сьогодні ти прийшов із сережкою в носі, а наступного дня побачив такого ж оригінала в кав'ярні серед богемі. Взагалі тату і пірсинг є плеємними й первісними знаками, за допомогою яких виокремлювалися соціальні групи. У середньовіччя таким чином відрізнялися від решти люди робочі союзи і клани. Згодом татування стало популярним у моряків, зокрема піратів, а в ХХ столітті в армії. Упродовж існування виникали різні його стилі.

Хто, глянувши на тебе одразу збагне одо твою винятковість, яку хотів би довести батькам, врешті-решт суспільству, свою неординарність. Безперечно, все цінне не лежить на поверхні, а за завбільшким блиском може ховатися внутрішня порожнеча.

Спокуса і ризик

Однак стати власноручним витвором мистецтва, погратися з можливостями свого тіла – неабияка спокуса. І ризик. Наприклад, згідно з дослідженнями американських медиків, майже кожен п'ятий студент, який коли-небудь проколював певну частину тіла, мав різні медичні ускладнення. В основному це були інфекційні запалення місця проколу. До серйозніших проблем належать гепатит, зараження крові, СНІД. Незважаючи на це, пірсинг дуже популярний на Заході серед студентів коледжів. Хлопці найчастіше проколюють собі мочку вуха (31% усіх опитаних), дівчата – або мочку вуха, або пупок (29%), проколювання якого найбільше загрожують інфекційним запаленням.

Як вивести татування – праскою, ножем чи лазером?

Татування, зроблене в молоді роки, не завжди милує око, а іноді навіть породжує нагадки на кримінальне минуле його власника. Статистика мовчить про те, в якому віці людина найчастіше вирішує вивести малюнок зі шкіри. Зате відомо, що найбільш розповсюдженими мотивами для виведен-

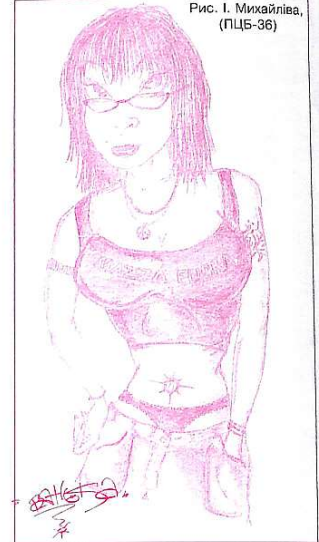

Рис. І. Михайліва, ПЦБ-36

ня татування є такі: набридло чи погано нанесене; заважає стосункам з коханою людиною; заважає кар'єрі, службовому росту, з'явилися діти і немає бажання пояснювати звідки взявся малюнок й таке інше.

Однак вивести цей живопис нелегко. До яких тільки народних методів, щоб знешкодити його, не вдаються власники тату! Вони припалюють їх праскою, сигаретою, кислотою, зрізають ножем. Але всі ці способи надто болючі (аж не кажучи про їх жорстокість) і завжди залишають глибокі рубці. Сучасна косметологія пропонує лазерну обробку шкіри, за якої промінь проникає глибоко в дерму, нагріває частинки й руйнує їх. Залишки пігменту відторгуються шкірою і виводяться. Метод лазерного виведення татувань був уперше експериментально застосований у 1960 році. Тоді використовували рубіновий лазер – однак результати були невдалими. Тепер рубіновий лазер в основному використовують для виведення чорних, зеленуватих, синіх татувань, які розміщені в епідермісі.

Глибокі зміни шкіри лікують за допомогою лазерного шліфування. В результаті пацієнт "оновлює" шкіру. До недоліків належать: еритема – почервоніння шкіри, яке минає, як правило самостійно; гіперпігментація – поява ділянок шкіри зі світлішим забарвленням (виникає в результаті передозування), поява рубців – також результат значного передозування.

Скільки коштує процедура, – запитала я у косметичному салоні у лікаря Тараса Ковалика, з яким вела що бесіду.

– Ціна виведення 1 кв. см татування – від 25 у.о. на обличчі і від 15 у.о. на тілі. Для виведення тату одного сеансу недостатньо. Кількість сеансів залежить від глибини залягання фарби, індивідуальних особливостей шкіри пацієнта, а також від того, як було виконано татування. Процес виведення тату може продовжуватися від 3-х тижнів до 12 місяців, залежно від типу й розміру татування.

5. Залишимо від числа, яке дістали, одиниці (у цьому разі 6) й віднімаємо їх від десяти: 10–6=4.

6. Якщо результат збігається з останньою цифрою – перед вами оригінальний вибір (на нашому прикладі так і є), якщо ні – підробка.

4. Додаємо до отриманого результату X: 30+6=36;

ПІДРОБКУ МОЖЕ ВИКРИТИ ШТРИХ-КОД

Довідкове бюро

Штрих-код – це ідентифікатор товару. Перші дві цифри його цифри вказують на країну, з якої привезено товар. Решта – код виробника, найменування товару, його споживачі властивості, розмір, маса, інгредієнти, колір, контрольна цифра.

Коди деяких країн:

00–13 США, Канада;
30–37 Франція;
400–440 Німеччина;
460–461 Російська Федерація;
471 Тайвань;
474 Естонія;
475 Латвія;
45, 49 Японія;

482 Україна;
50 Велика Британія;
520 Греція;
54 Бельгія;
56 Португалія;
57 Данія;
590 Польща;
594 Румунія;

599 Угорщина;
64 Фінляндія;
690–691 Китай;
729 Норвегія;
73 Ізраїль;
78 Швейцарія;
789 Бразилія;
80–83 Італія;

84 Іспанія;
860 Югославія;
869 Туреччина;
87 Голандія;
880 Південна Корея;
90–91 Австрія;
93 Австрія;

За штрих-кодом можна визначити оригінальність виробу. Спробуємо розшифрувати ідентифікатор кави. На її упаковці виведено 4000508082504.

1. Спершу складаємо усі цифри, які розташовані на парних місцях коду: 0+0+0+0+2+0=2;

2. Отриману суму множимо на 3: 2х3=6 (результат позначимо X);

3. Потім складаємо усі цифри, які стоять на непарних місцях (без останньої): 4+0+5+8+8+5=30;

4. Додаємо до отриманого результату X: 30+6=36;

Засновник – Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідоцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів. Надруковано у ЗАТ "ВПІЛ", вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Герасченкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 252180, м. Київ-180,
Пр. ...